

snart 2 år, ikke været stillet nogen kritiske spørgsmål af nogen art fra Boligudvalgets medlemmer.

Med hensyn til menneskerettigheder vil jeg sige, at der har været et par forsøg, bl.a. i det område, hr. Keld Albrechtsen kommer fra – det er ikke hr. Keld Albrechtsens ansvar, det skal jeg skynde mig at sige – som har vist sig at ligge på kanten af menneskerettighederne, og de forsøg er ikke blevet godkendt. Det er klart, at laver vi en lovgivning, baserer den sig på, at vi lever op til de forpligtelser, vi har med hensyn til menneskerettighederne, og det vil kommunerne jo også være ansvarlige for at leve op til, såfremt loven giver kommunerne kompetence på området. Sådan skal det være, og sådan må det være.

Men altså blot dette, at evalueringerne er blevet gennemført, og der vil også her i år være tale om, at der kommer en evaluering, som selvfølgelig bliver sendt til Boligudvalget, fordi jeg faktisk synes, det er vigtigt, at også Boligudvalget kan holde sig ajour med, hvordan det går, når man rundtomkring lægger ryg til – mere eller mindre i hvert fald – nogle forsøgsordninger.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal begynde med at erklære mig enig i det, der blev sagt fra den radikale ordførers side, nemlig at det væsentligste i hele integrationsindsatsen er uddannelse og tilknytning til arbejdsmarkedet. Og derfor er det, vi drøfter her, ikke det mest afgørende, men selvfølgelig skal vi også vurdere, om det kan bidrage til den proces og den hensigt, som regeringen har skitseret.

Begynder vi med lovforslag nr. L 210 om beboermaksimum, er jeg enig i, at det selvfølgelig er højst uheldigt, hvis der er nogle konkrete lejligheder, hvor der bor så mange, at lejlighederne bliver nedslidt og der bliver nabostøj osv. Her mener jeg, at regeringen fokuserer på et reelt problem.

Men så må man spørge: Er det den rigtige medicin at ordinere denne meget firkantede løsning, som regeringen går ind for, nemlig at udleje til maksimalt to personer pr. beboelsesrum? Der er nogle dispensationsregler, men så er der også det, som er lidt overraskende ved et lovforslag, nemlig at det kan komme til at gælde i nogle kommuner og ikke i andre.

Her synes jeg nok, man ud fra en lighedsbetragtning må stille nogle spørgsmål, hvor man

siger: Er det ikke en alt for firkantet måde at begynde at regulere, præcis hvor mange der må bo, osv.? Jeg kan ikke lade være med at tænke på mine bedsteforældres generation, hvor man jo ikke havde så store lejligheder som i dag. Dengang var der jo faktisk mange familier, som levede pænt og ordentligt.

Så i stedet for denne firkantede løsning mener jeg man kunne spørge: Burde det ikke være sådan, at kommunen havde en hjemlet ret til at gribe ind, når der var tale om nabostøj, og når der var tale om, at der skete en nedslidning af lejlighederne? Det er klart, at det altid handler om, at der er den nødvendige retssikkerhed på dette område, men jeg synes, der ville være en mere specifik mulighed for at gribe ind, når der er et problem, frem for at gribe ind, når beboerne overtræder nogle firkantede regler, som kommunen har valgt at tilslutte sig. Det synes jeg må undersøges, og det tror jeg selv er en mere rigtig og fremkommelig måde.

Så vil jeg ikke undlade at gøre opmærksom på, at vi har fået nogle høringssvar, også et høringssvar fra Det Danske Center for Menneskerettigheder, som skriver, at muligheden for ophævelse af størrelseskriterierne i forbindelse med udlejning til enlige og par uden børn samt helt eller delvis ophævelse af oprykningens retten og lign. synes at kunne misbruges til at forhindre indflytning af ellers berettigede befolkningsgrupper, f.eks. af anden etnisk eller national oprindelse. I så fald vil der være tale om en forbudt form for diskrimination. Vi har i hvert fald fået nogle høringssvar, som vi under udvalgsarbejdet – det vil jeg lægge vægt på – bliver nødt til at underkaste en nøjere analyse. Menneskerettighedsaspekter har været bragt på bane, og nogle har afvist det, men nu henholder jeg mig til nogle konkrete formuleringer og siger: Dem må vi i hvert fald få belyst nærmere, hvis vi skal gøre vores arbejde ordentligt.

Jeg kan altså ikke støtte lovforslag nr. L 210, som det ligger her. Men kan vi få stillet nogle ændringsforslag, som gør det muligt at gribe ind over for konkrete problemer, er det noget ganske andet end denne firkantede reguleringsmodel.

Det næste forslag, L 211, som jo består af tre dele, har jeg mere sympati for end for L 210, men samtidig synes jeg, at også det rejser nogle problemer. De mere fleksible udlejningsregler kan anvendes ansvarligt, men jeg frygter også, at de kan blive anvendt sådan, at de kommer ind under det, man i Mennerettighedscenterets